

Het Zondagochtend Concert

18 januari 2026 - Grote Zaal - 11.00 uur

Stuttgarter Kammerorchester
Thomas Zehetmair, dirigent
Pierre-Laurent Aimard, piano

Wolfgang A. Mozart
1756-1791

Pianoconcert nr. 24 in c, KV 491 (1786)
Allegro
Larghetto
Allegretto

Symfonie nr. 36 in C, KV 425 'Linzer' (1783)
Adagio - Allegro spiritoso
Andante
Menuetto & Trio
Presto

Steun ons

Draag bij aan de toekomst van Het Concertgebouw, nu of later.
concertgebouw.nl/steun-ons

ONTDEK MEER

Op concertgebouw.nl/ontdek gaat een wereld voor u open.
U vindt er video's, interviews, verhalen, podcasts, concertregistraties en nog veel meer.

Verwacht in Het Zondagochtend Concert

25 jan - Grote Zaal

Pianoconcert van Liszt door winnaar Liszt Concours en Schumann 4

15 feb - Grote Zaal

Mahlers *Des Knaben Wunderhorn* & Prokofjevs *Romeo en Julia*

8 mrt - Grote Zaal

American Dreams: Dvořák's *Negende* en Bernsteins *Candide*

15 mrt - Grote Zaal

Bruchs *Vioolconcert* en Moesorgski's *Schilderijtentoonstelling*

Zien we u binnenkort weer terug op zondagochtend?

De volledige concertagenda vindt u op concertgebouw.nl/zondag.

Deel uw concertbeleving op social media! #concertgebouw

Het Zondagochtend Concert wordt
elke week door AVROTROS rechtstreeks
uitgezonden op NPO Klassiek.



Er lopen wereldwijd heel wat concertpianisten rond, maar je moet absoluut uniek zijn om de top te bereiken. Pierre-Laurent Aimard slaagde daar glorieus in, maar hij koos niet de makkelijkste weg. Al tijdens zijn opleiding in de jaren zeventig specialiseerde hij zich in eigentijdse componisten als Olivier Messiaen, Pierre Boulez en György Ligeti, oftewel: hypermodern repertoire waar anderen met een boog omheen liepen. Inmiddels is de waarde van die ooit zo 'moeilijke' muziek ruimschoots bewezen en geldt Aimard als absolute grootmeester. Maar ondertussen vergat hij nooit dat klassieke componisten de basis voor alle latere muziek legden. Al die moderne stukken had hij nooit met zoveel diepgang kunnen vertolken als hij zich niet grondig in Bach, Mozart en Beethoven had verdiept. Omgekeerd helpt zijn vertrouwde met eigentijds werk om een originele, frisse visie op Mozart te geven. En dat komt zeker van pas in het *Pianoconcert nr. 24 in c*, KV 491, een van Mozarts meest doorvoelde composities.

Levenservaring

Zelf was Wolfgang Amadeus Mozart een briljant pianist. Pianoconcerten schreef hij dan ook grotendeels om zijn

naamsbekendheid te vergroten en de band met zijn publiek te onderhouden, zeker toen hij eenmaal carrière in Wenen begon te maken. De meeste ervan zijn zonnig en speels van karakter: Mozarts typische spontaniteit, vindingrijkheid en scheppingsplezier spatten ervan af. Maar in het *Pianoconcert nr. 24* liet hij zich plots van een ongewoon sombere kant zien: zijn eeuwige jeugd maakte hier plaats voor levenservaring en melancholie. Hoewel hij pas dertig was, had hij er al een heel artistiek leven op zitten. Zijn muzikale loopbaan was in zijn kindertijd begonnen en rustpunten waren er nauwelijks geweest. Uitputting en roofofbouw droegen dan ook zeker bij tot zijn vroegtijdige dood, vijf jaar later.

Stressvolle periode

Dit concert ontstond in een bijzonder stressvolle periode. De voorbereidingen van Mozarts nieuwe opera *La nozze di Figaro* verliepen uiterst moeizaam en tezelfdertijd moest hij het Weense publiek van een nieuw concertstuk bedienen. Al meteen in de eerste maat overheerst ingehouden tragiek. Steeds wanneer de piano daar met parelende melodieën aan lijkt te ontsnappen, keren de donkere schaduwen terug. En, nog opvallender: het is een van Mozarts weinige composities in een mineur-

toonsoort. Dat had destijds nog meer impact dan nu, want de opdrachtgevers voor wie hij gewoonlijk componeerde, wilden opgewekte muziek horen; majeurtoonsoorten waren de norm. Het werk krijgt ook niet het happy end dat Mozart aan zijn enige andere mineurconcert gaf. Het eindigt bedrukt, zonder een spoortje triomfantelijkheid. Maar juist die beheerste treurnis maakt dit concert extra indringend: elk thema, elke melodie zou een regel uit een afscheidsgedicht kunnen zijn.

In vier dagen voltooid

In de *Symfonie nr. 36 in C*, KV 425 krijgt dirigent Thomas Zehetmair alle ruimte om zijn hechte band met Mozart te bewijzen. Hij werd opgeleid in Mozarts geboortestad Salzburg, waar de muzikale erfenis van de componist nog altijd innig gekoesterd wordt. Deze symfonie past perfect bij Mozarts historische imago als muzikale alleskunner die het ene meesterwerk na het andere uit zijn mouw schudde. Indirect zegt het stuk ook iets over Mozarts relatie met zijn veeleisende vader; die wilde hij nooit teleurstellen. Toen de componist op zijn zesentwintigste trouwde, had vader Leopold luid geprotesteerd. Een half jaar later bracht het echtpaar Mozart hem een bezoek om

de plooiën glad te strijken. Dat lukte niet echt, maar hun terugreis naar Wenen bracht een onverwachte meevaller. Tijdens een tussenstop in Linz nodigde de bevriende Graaf Thun-Hohenstein hen uit voor een logeerpartij in diens paleis, waarvoor hij ook een spontaan huisconcert organiseerde. Uit dank voor de gastvrijheid componeerde Mozart ter plekke een nieuwe symfonie waarover hij zijn vader fijntjes per brief informeerde. 'Ik kan niet verwoorden hoe wij hier vertroeteld worden', schreef hij. 'Ik geef hier dinsdag een concert en aangezien ik geen symfonie bij me heb schrijf ik halsoverkop een nieuwe die dan klaar moet zijn. Nu stop ik, want ik moet aan de slag.' De symfonie was in vier dagen voltooid. En toch staat dit stuk op hetzelfde niveau als de ambitieuzere werken die Mozart voor het verwende Weense publiek componeerde. Het zit vol fraai uitgewerkte vondsten. Elk instrument heeft een bevredigende partij en het slotdeel knipoogt naar de grote haast waarin de muziek ontstond: het moet 'zo snel mogelijk' gespeeld worden.

Michiel Cleij